

Milan Janošík si v bakalářské práci předsevzal „popsat a prozkoumat ideály rytířství a rytířské ctnosti zpodobené v dílech staročeské veršované epiky“ (s. 9), konkrétně ve skladbách *O Jetřichovi Berúnském*, *Vévoda Arnošt* a *Tandariáš a Floribella*. Zdůrazňuje jejich společný zápis v jednom rukopise, tzv. Sborníku hraběte Baworowského (s. 10), možnosti kodikologické analýzy nicméně (z pochopitelných důvodů) ponechal stranou; zvolené texty také důsledně čte vzhledem k předpokládané době jejich vzniku (druhá polovina 14. století), ne době jejich asi o sto let mladšího zápisu (1472). Ostatně se skladbami pracuje – jak sám také uvádí – prostřednictvím kritické edice E. Petřů a D. Marečkové (*Rytířské srdce majíce. Česká rytířská epika 14. století*, Praha 1984), kteří vzali za základní text zápis ze Sborníku hraběte Baworowského pouze ve dvou případech.

M. Janošík v úvodu práce deklaruje úmysl zvolené texty „komparativně mezi sebou porovnat“ (s. 13), srovnávací pohled však – ani v závěrečné kapitole – nenabízí. V analytické části se zaměřuje na vybrané pasáže zvolených textů, aniž by je vzájemně jakkoli usouvztažňoval; nutno ovšem zdůraznit, že právě tyto části patří k nejlepším pasážím jeho bakalářské práce, v nichž se M. Janošík projevuje jako pozorný interpret, vnímavý k literárním kvalitám analyzovaných textů. Přistoupíme-li však na čtení vybrané trojice staročeských skladeb jako textů (také) jistých preskriptivních kvalit, prezentujících ideál či ideály rytířství, lze je číst jako texty vzájemně se doplňující, resp. opakovaně a/nebo variovaně zdůrazňující na třech různých příbězích totéž, nebo naopak se v nich kladou akcenty na jiné skutečnosti, či snad dokonce spolu navzájem vedou určitou (byť třeba dílčí) polemiku?

Volba tématu vedla M. Janošíka vlastně k analýze literárních postav a analytickou část své bakalářské práce tak de facto rozdělil na pasáže věnované charakteristice vnitřní (kapitoly 4–10), jež se snaží uchopit pomocí výčtu hrdinových ctností, resp. neřestí jeho protivníků, a spíše jen okrajově (kapitola 11 a částečně kapitola 12) charakteristice vnější, týkající se rytířových vizuálně vnímatelných „distinktivních rysů“. Ideál rytířství je tedy v bakalářské práci převážně ztotožňován se ctností, resp. skupinou rytířských ctností. M. Janošík v té souvislosti zmiňuje některé středověké křesťanské aretologické výklady, nabízející klasifikace křesťanských ctností (kapitola 2.1); při své analytické práci ovšem zmiňované systémy téměř nepoužil (ve stručnosti se k nim vrací v závěru bakalářské práce) a dospěl do značné míry k vlastnímu seznamu rytířských ctností, jenž se primárně opírá o sekundární literaturu (zejména práce J. Floriho, E. Petřů, J. Hona). Nakolik a v čem je tedy křesťanská aretologie vrcholného středověku pro analýzy oněch třech staročeských rytířských veršovaných skladeb funkční, a v čem už spíše ne?

Tato jistá disproporce je jedním z projevů toho, že aktuální text bakalářské práce vznikl přepracováním, resp. dopracováním její první, neúspěšné verze a že se toto přepracování zaměřilo především na úvodní kapitoly, mnohem méně již na část analytickou a interpretační. Na několika místech byly také doplňující pasáže včleněny do stávajícího textu bohužel na úkor plynulosti výkladu (viz např. poslední odstavec kapitoly 2.1, poslední odstavec kapitoly 3, exkurz o toposu miles Christi na s. 19–20, ad.), někde se zase neúčelně opakuje totéž (např. seznam zkratk je uveden dvakrát, na s. 8 a znovu na s. 44).

Přepracování nicméně práci jako celek výrazně zlepšilo; týká se to především práce s recentní sekundární literaturou, která vedla M. Janošíka zejména ke korigování či zpřesňování jeho konceptu rytířství. Proto bakalářskou práci Milana Janošíka **doporučuji** k obhajobě a navrhuji hodnotit ji jako **dobrou**.